

DVA VELCÍ PAPEŽOVÉ 20. STOLETÍ - DVA SVĚTCI

27. 4. v den svátku Božího milosrdenství, slavíme s celou církví svatořečení dvou velikánů **Jana XXIII.** a **Jana Pavla II.**

Neděli Božího milosrdenství stanovil papež Jan Pavel II., v den svatořečení polské řeholnice Faustyny Kowalské 30. 4. 2000.

30. 3. 2005 měl Jan Pavel II. poslední nezapomenutelné veřejné vystoupení a tři dny na to, 2. 4. ve 21.37 na vigílii v neděli Božího milosrdenství se Karol Wojtyła vrací k Otcí. Připomeňme si ho několika slovy z návštěvy u nás v ČR.

Mějte jedno srdce a jednu mysl. Zachovejte jednotu. Vnášejte do dějin Evropy ducha Kristova, který sjednocuje a osvobozuje. Vydávejte přesvědčivé svědectví o Vzkříšení – o tom, že Kristus žije. Učte se vyjadřovat evangelium o Království jazykem a způsobem srozumitelným současníkům. Stavte na Kristu, úhelném kameni, společnost a kulturu budoucího věku.(...)

Hle, noc pominula, znovu nadechází den. Vaše pouť za svobodou však musí pokračovat. Chodte jako synové světla (Ef 5,8). Svoboda pouze vnější, bez vnitřního osvobození, plodí chaos. Stůjte ve svobodě, ke které vás osvobodil Kristus (srov. Gal 5,1). Spojení vnější a vnitřní svobody má budovat Evropu zítřka, civilizaci lásky a pravdy. Toto spojení zakládá Kristus, kámen úhelný.

(Jan Pavel II., Velehrad 22. dubna 1990)

Tato země byla od věků duchovní křižovatkou, mostem mezi Východem a Západem. Jednotná Evropa, Evropa od Atlantiku až po Ural, není už jen snem, ani není utopickou vzpomínkou na středověk. Právě naše dny dokazují, že se stává znovu před našima očima realitou. Evropa, zraněná v důsledku

válek a poválečných úmluv rozdělení, které ohrožovalo svobodný rozvoj a práva národů, hledá cestu k nové jednotě.

Tento pokus není a nesmí být jen událostí politickou a ekonomickou, je to dění mající hluboký rozměr kulturní,

duchovní a mravní. Evropská kulturní jednotu je plodem kulturní různosti. Jedno i druhé vystihuje svéráz a svébytnost na našem kontinentu. Hledání evropské identity nás vede k pramenům.

Kdyby historická paměť Evropy nesahala hlouběji než k ideálům osvícenství, měla by tato nová jednotu Evropy mělké a vratké základy. Křesťanství, přinesené na tento kontinent apoštoly, upevněné pak kulturním dědictvím patronů Evropy Benedikta, Cyrila a Metoděje, ale i Vojtěcha a ostatních velkých Evropanů, nelze ze základů evropské kultury vyvrátit...

(Jan Pavel II., Praha 21. dubna 1991, proslov k představitelům kultury a nekatolických církví)

Ježíš přebývá mezi lidmi, "kteří se nazývají křesťany". (srov. Lumen gentium,15) Všichni se s Ním mohou setkat v Písmu, v modlitbě a ve službě bratru. Na prahu třetího tisíciletí se povinnost odstranit pohoršení

z rozdělení křesťanů stává každým dnem naléhavější. Jednotu je možné posílit dialogem, společnou modlitbou a svědectvím. Neznamená to přehlížet rozpory a problémy s odstraňováním vlašného relativismu. Bylo by to jako přikrýt ránu, aniž bychom ji vyléčili. Bylo by v tom riziko, že přerušíme pouť ještě dříve, než dojdeme k jejímu cíli, tj. k plnému společenství. Naopak: jde o to, abychom pracovali s pohledem upřeným ke skutečnému usmíření pod vedením Ducha svatého, s důvěrou v účinnost modlitby, kterou Ježíš vyslovil v den před svým umučením: "Otče, aby všichni byli jedno, jako my jsme jedno." (srov. Jan 17,22) Čím více se přimknete k Ježíši, tím více budete schopni být blízko jeden druhému. V té míře, ve které vykonáte konkrétní kroky ke smíření, proniknete do intimity Jeho lásky. (202)

(Podle knihy Kristus vás miluje - Jan Pavel II. mládeži, vydalo nakladatelství Paulínky, Praha 2001. Výběr ze stran 170-220)

Jan XXIII.

Na papežský stolec nastoupil po smrti papeže Pia XII. koncem října roku 1958. Krátce potom, roku 1959 svolal II. Vatikánský koncil. Byl milujícím a milovaným Otcem. O jeho životě vypráví kniha Wilhelma Hünermanna Farář světa.

Krátce z předmluvy této knihy, kterou napsal autor.

...Bylo hodně dohadů okolo „tajemství Roncalli“, ale toto tajemství vlastně neexistovalo. Na Janu XXIII. není vůbec nic tajemného, nebyl ničím jiným než knězem, zcela zakořeněným v Kristu, knězem, který dobrotou svého srdce objímal celý svět. Když čteme jeho Duchovní deník a sledujeme běh jeho života, znovu a znovu potkáváme jeho oblíbené světce a je zvláštní, jak

spolu utvářeli nejnaternější jádro jeho bytosti.

Měl prostotu sv. Josefa, mírnost biskupa Františka Saleského, veselost vlámského jezuita Johannese Berchmanse, humor apoštola kluků Filipa Neriho, čistotu šlechtice Aloise z Gonzagy a stejnou lásku k chudobě jako František z Assisi. Navíc ale z každého jeho skutku, z každého jeho slova, z celé jeho osobnosti vyzářoval Kristus, jehož radostnou zvěst nejen hlásal, nýbrž i žil.

Nechyběli lidé, kteří jeho svérázností nerozuměli, kteří ho někdy dokonce tvrdě kritizovali, nikdo však nezůstal neosloven velikostí jeho utrpení a umírání. S onou tichou veselostí, jíž se vyznačoval celý jeho život, vítal sestru smrt - po těžkém martyriu své nemoci, zesnul v pokoji s Pánem i s lidmi.

Byl to náš učitel jak v životě, tak ve smrti. Na sotva koho jiného se lépe hodí slova, která zpívá církev na Velký pátek o Ukřižovaném: „Byl *poslušný až k smrti a to k smrti na kříži*“. Chceme-li

stůj co stůj hovořit o „Mysteriu jménem Roncalli“, pak se nám nejsnáze odhalí v jeho biskupském heslu, které si osvojil již v raném mládí a po celý svůj život je věrně naplňoval: „Poslušnost

a pokoj!“

Po jeho smrti na něj bylo na celém světě napsáno tolik oslavných slov, jako snad na žádného z jeho předchůdců. Žádná však nejsou asi tak dojemná, jako

dopis jednoho protestantského děvčete, napsaný krátce po jeho skonu: „Často se ptám, jestli nekatolické děti mají také anděla strážného. Kdybych neměla žádného mít, tak bych si moc přála, aby mi papež Jan přenechal toho svého, který je teď přece bez práce. Cítím, jak moc ho potřebuji: moje máma zemřela, když jsem neměla ještě ani dva měsíce. Teď mám sice druhou maminku, která je na mě hodná, ale kdyby mi papež Jan poslal svého anděla strážného, měla bych velikánkou radost. Možná, že mně ho doopravdy pošle“

Můžeme se všichni se svými starostmi a potřebami k této dětské prosbě připojit? Sledujme zlatou stopu jeho života, kterou tato kniha ve vši jednoduchosti a prostotě popisuje, a prosíme, aby nám všem poslal svého anděla, aby šel před námi po oné cestě, na níž nás předešel on, člověk, který mnoho miloval a byl pokorný a prostý, člověk, který nechtěl být ničím jiným, než dobrým pastýřem – farářem celého světa.

KDO JE TO KNĚZ?

V tomto svém svědectví se nemohu vzdát toho, abych nešel až za vzpomínky na události a osoby, abych neupřel pohled hlouběji a téměř neprozkoumával tajemství, které mě už padesát let provází a obestírá.

Co to znamená být knězem? Podle svatého Pavla to především znamená být správcem Božích tajemství: „Ať se každý na vás dívá jako na Kristovy služebníky a správce Božích tajemství. A když tedy někdo něco spravuje, požaduje se ovšem od něho, aby na něj bylo spolehnutí.“ (1 Kor 4, 1-2). Výraz „správce“ nemůže být nahrazen žádným jiným. Je hluboce zakořeněn v evangeliu, vzpomeňme si na podobenství o věrném a nevěrném správci (srov. Lk 12, 41-48). Správce není vlastníkem, nýbrž člověkem, kterému vlastník svěřuje svůj majetek, aby jej spravedlivě a odpovědně spravoval. Právě tak přijímá kněz od Krista dobra spásy, aby je patřičným způsobem rozděloval osobám, ke kterým je poslán. Jde o dobra víry. Kněz je tedy člověkem Božího slova, člověkem svátostí, člověkem „tajemství víry.“ Vírou přistupuje k neviditelným dobrým, která jsou dědictvím vykoupění světa a která nám získal Boží Syn. Nikdo se nesmí považovat za „vlastníka“ těchto dober. Jsou určena pro nás všechny. Avšak v síle Kristova ustanovení má kněz tato dobra udělovat jiným.

Člověk ve styku s Bohem

Kněz, jako správce dober, je ve stálém, zvláštním styku s Boží svatostí. „Svatý, svatý, svatý, Pán Bůh zástupů. Nebe i země jsou plny tvé slávy.“ Boží velebnost je velebností svatosti. V kněžství je člověk jakoby povýšen do oblasti této svatosti, určitým způsobem dosahuje výšin, do nichž byl uveden prorok Izaiáš. V eucharistické liturgii je ozvěna právě tohoto prorockého vidění.

Zároveň však kněz každý den prožívá, jak tato Boží svatost sestupuje k člověku: „Požehnaný, kdo přichází ve jménu Páně.“ Těmito slovy vítaly jeruzalémské zástupy Krista, který přicházel do města přinést oběť za vykoupění světa....

Povolaný ke svatosti

Protože je kněz ve stálém styku s Boží svatostí, musí se stát svatým. Sama jeho služba ho vede k volbě života inspirovaného evangelijním radikalismem, což vysvětluje, jak je pro jeho život nutný duch evangelijních rad: čistoty, chudoby a poslušnosti. V této souvislosti také kněz chápe specifickou potřebu celibátu. Odtud zvláštní potřeba modlitby v jeho životě: modlitby, která pramení z Boží svatosti a která je zároveň odpovědí této svatosti. Jednou jsem napsal: „Modlitba utváří kněze a kněz se utváří modlitbou.“ Ano, kněz musí být především mužem modlitby, musí být přesvědčen, že čas věnovaný důvěrnému setkání s Bohem je nejlépe využitý čas, protože prospívá nejen jemu, nýbrž i jeho apoštolské práci.

Mluví-li 2. vatikánský koncil o všeobecném povolání ke svatosti, u kněze je třeba hovořit o zvláštním povolání ke svatosti. Kristus potřebuje svaté kněze! Dnešní svět volá po svatých kněžích. Pouze svatý kněz se ve stále více sekularizovaném světě může stát průzračným svědkem Krista a jeho evangelia. Jen takový kněz se může stát vůdcem lidí a učitelem na cestě ke svatosti. Lidé, a zvláště mladí lidé, takového vůdce očekávají. Kněz může být vůdcem a učitelem natolik, nakolik se stane opravdovým svědkem.

(Jan Pavel II. Dar a tajemství)

Příklady táhnou. Tak praví přísloví. Každý jsme poznali v životě někoho, kdo pro nás byl příkladem, vzorem života. Při pohledu na jejich životní příběh nás napadne: Tak takto bych chtěl, aby můj život vypadal...

Tento rok je v naší královéhradecké diecézi rokem povolání. Chtěl bych postupně představit několik kněží, kteří si podle mého názoru zaslouží pozornost.

P. JOSEF ČIHÁK

Josef Čihák se narodil dne 1. dubna 1912 ve Slavětíně nad Metují jako prvorozené dítě Marie a Josefa Čihákových. Ke konci školní docházky na obecné škole se přihlásil ke studiu na Arcibiskupském gymnáziu v Praze a po úspěšném složení maturitní zkoušky v roce 1931 si podal přihlášku do Kněžského semináře v Hradci Králové, kam byl následně přijat. Po skončení studií v semináři (v červnu roku 1936) přijal v katedrále Svatého Ducha z rukou Mořice Píchy kněžské svěcení a o několik dní později slavil ve svém rodišti primici.

Jeho prvním kaplanským místem byla Choceň. Po roce a půl byl ustanoven administrátorem v Petrovicích u Nového Bydžova a o tři roky později se stal farářem v Lochenicích. Důležitým mezníkem jeho života byl příchod do farnosti Dolní Újezd, kde začal působit 16. září 1946. (Obec Dolní Újezd se nachází na pomezí Čech a Moravy, šest kilometrů jihozápadně od Litomyšle).

Životem skromného, pracovitého a obětavého vesnického faráře žil až do 4. dubna 1956, kdy byl zadržen Státní bezpečností a následně uvězněn.

Josef Čihák se znelíbil komunistickému režimu tím, že jako jediný kněz bývalého litomyšlského okresu přečetl ve stanovený den pastýřský list *Hlas biskupů a ordinářů věřícím v hodině těžké zkoušky*. Za tento čin byl potrestán 5000 Kčs. Jeho zamítavý postoj ke státní „katolické akci“ znamenal přitěžující okolnost. Co dalšího mohlo přispět k tomu, že se Josef Čihák stal nepohodlným knězem v očích státní moci, byl rostoucí náboženský život v obci a nezájem o členství ve Svazu přátel Sovětského svazu. Byl obviněn z nepřátelského poměru k lidově demokratickému režimu. Situaci mu ztížila skutečnost, že byl biskupem Otčenáškem jmenován tajným vikářem s pravomocemi pro život církve v době pronásledování. Bylo mu vyčítáno členství v Schönstatském hnutí, byl obviňován z členství v ilegálních politických skupinách apod. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody na tři a půl roku a k pokutě ve výši 2000 Kčs.

Tím jeho stíhání neskončilo. Chystal se další proces, kde měl být souzen spolu s dolnoújezdskými občany, kteří byli obviněni z protistátní činnosti. Jako záminka se jevil požár kravína.

Byl také obžalován, že v zákristii kostela uchovával zbraně.

Ve druhém procesu byl odsouzen na šest a půl let vězení. Léta vězení trávil v pracovním táboře ve Rtyni v Podkrkonoší a ve Valdicích. Propuštěn na svobodu byl v květnu roku 1962. Šest let pracoval jako dělník a v roce 1968 mu byl udělen státní souhlas a on se mohl vrátit do farnosti, ze které byl před léty odvolán. Tuto zprávu přijali jeho farníci s velkou radostí a přijeli si pro svého oblíbeného faráře do sousední vesnice, kde bydlel, čtyřiceti auty. Při promluvě v kostele řekl: „Čin, za který jsem byl odsouzen, se nestal. Ale všem, kteří se na tom podíleli, odpouštím.“ Návrat do farnosti nebyl bez komplikací. Josef Čihák se nemohl nastěhovat na faru, která byla plná nájemníků. Musel do farnosti dojíždět z nedalekého Pohodlí.

Hned po svém propuštění na svobodu se P. Čihák pokoušel o soudní rehabilitaci. Vždy neúspěšně. Ani v roce 1991 nebyl úspěšný. Třicet čtyři let trvalo, než byla jeho snaha korunována úspěchem a rozsudek nad ním byl zrušen.

P. Josef Čihák zemřel v Dolním Újezdě 25. srpna 2003. Při jeho pohřbu zazněla tato slova, pronesená biskupem Dominikem Dukou: „Patří k té skupině kněží, kteří dali církvi 20. století v této zemi jasnou tvář. Těch kněží, kteří nesklonili své koleno před Baalem, ať už měl ve znaku hákový kříž, nebo pěticipou rudou hvězdu, srp a kladivo, které nepoužíval k budování lepšího světa, ale k hubení a ničení lidských vztahů. Postavit se, zůstat pevný a věrný není vždy snadné. Ale zůstat věrný znamená skutečně vytvořit onen potřebný řetěz, který je schopen zastavit útok nenávisli a zmaru. On patří k těm, kterým církev vděčí za svoji svobodu.“

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE V ROCE 2014 SLAVÍ 350 LET OD ZALOŽENÍ, 2. ČÁST

Adepti na biskupy, první hradecký biskup

K oživení náboženského života východních Čech bylo třeba přistoupit odpovědně, rychle a s pastorační moudrostí. Proto již ve třicátých letech 17. století byli vybíráni vhodní kandidáti na královéhradecké biskupy, a to titulární biskup Vincenc Zucconus z Benevelli nebo vřatislavský kanovník a hradecký arciděkan Martin Karas z Rosenfeldu. Oba však zemřeli ještě před vznikem hradeckého biskupství.

Dalším vážným uchazečem o biskupský stolec v Hradci Králové se stal Jan Caramuel z Lobkovic, který se narodil roku 1606 v Madridu jako syn Lucemburka Vavřince Caramuela a české šlechtičny Kateřiny z Popelů a z Lobkovic. Jan Caramuel byl kněz, misionář, vojenský technik i schopný diplomat. Byl jmenován opatem emauzského kláštera v Praze a současně dozorcem nad pražskými pevnostmi a v době vpádu švédských vojsk v roce 1648 dokonce velel jedné kněžské jednotce. Pro svou temperamentní povahu, nepřízeň vatikánských kardinálů a tvrdou nekompromisní rekatolizaci si nakonec Caramuel znepřátelil i české duchovenstvo a feudály. Proto dal Leopold I. podnět k jeho resignaci na úřad biskupa. To byl první vážný adept na biskupa pro nově zřízené biskupství v Hradci Králové.

U prvního jmenovaného a Římem potvrzeného královéhradeckého biskupa se pozastavíme, abychom vyličili jeho zajímavý život, spjatý s počáteční historií biskupství.

Prvním biskupem nového biskupství v Hradci Králové se tedy stal Matouš Ferdinand Sobek z Bilenberka, kterému bylo v době nastolení 24. 12. 1659 pouhých 41 let a biskupem se stal ještě 5 let před oficiálním ustavením biskupství. Papeži byl prezentován 1. května 1660. Matouš Ferdinand Sobek si počínal od svého jmenování do čela budoucího biskupství jako skutečný

biskup, přestože nebyl ještě papežem potvrzen, pouze představen. Ujal se chrastického panství, kam se nastěhoval a z důchodů panství mýnil vystavět biskupskou rezidenci při katedrále v Hradci Králové. Pro rezidenci zakoupil tři gallasovské domy na náměstí. Biskupova pozice ve městě Hradec Králové nebyla však jednoduchá. Popudil proti sobě městskou radu i podkomořího výměnou arciděkana Pavla Žáka za svého adepta Jakuba Zottinesa. Tím biskup zahájil několikaletý boj o patronátní práva, který pro město neskončil úspěšně. Arciděkan Zottines se nesžil s hradeckým prostředím, o čemž svědčí řada písemně dochovaných stížností a sporů.

Kurie s potvrzením prvního biskupa nepospíchala, neboť její prioritou bylo nejprve zřídit kapitolu k zabezpečení slavnostních bohoslužeb a k výpomoci biskupovi při správě diecéze. Biskup Sobek proto koupil pro budoucí kanovníky k jejich hmotnému zajištění dne 25. 4. 1662 od hraběte Viléma Albrechta Krakowského z Kolowrat panství Skály (Katzenstein) za 20800 zl. a přejmenoval je na Bischofstein. První kanovníky, v počtu 6 kněží, jmenoval biskup sám. V roce 1662 stanovil císař Leopold I. postup při doplňování kanovníků podle úmrtí. Zemřel-li kanovník v lednu, dubnu, červenci či říjnu, jmenoval nového kanovníka panovník. Zemřel-li v únoru, květnu, srpnu či listopadu příslušelo jmenování kanovníků pražskému arcibiskupovi. V měsících březnu, červnu, září a v prosinci jmenoval kanovníky sám královéhradecký biskup.

Matouš Ferdinand Sobek z Bilenberka byl papežem Alexandrem VII. právoplatně potvrzen biskupem v Hradci Králové v týž den, kdy byla vydána zakládací listina nově zřízeného biskupství, touž bullou ze dne 10. listopadu 1664. Tím se hradecký kraj na věčné časy odděluje od pražské arcidiecéze a stává se samostatnou diecézí. Hradec Králové je povýšen na biskupské sídlo a farní kostel svatého Ducha na katedrálu. Věnem biskupství dostalo panství Chrast s přídavkem 30000 zl., jež slíbil císař Leopold I. Dále listina stanoví jmenovací právo českým králům, pokud ovšem budou „spasitelné víry a poslušní apoštolskému stolci“. Na základě těchto písemných vyhlášení bullou byl pak Matouš Ferdinand Sobek z Bilenberka slavnostně vysvěcen na biskupa v metropolitní katedrále sv. Víta v Praze dne 15. března 1665. Světitelem byl metropolita a arcibiskup pražský Arnošt z Harrachu. Slavnostní instalace proběhla v katedrále sv. Ducha dne 29. července 1665 za přítomnosti hejtmanů, městské rady a velkého množství věřících. Den po instalaci při konzistoři jmenoval biskup svého generálního vikáře, jímž se stal Václav Bílek z Bilenberka (příbuzný). Diecéze byla rozdělena na 9 vikariátů, jejichž názvy se v průběhu času měnily podle jejich sídel.

První biskup a 5 dalších bydlelo na zámku v Chrasti, neboť residence byla postavena až v roce 1716.

Když zemřel pražský metropolita a arcibiskup Arnošt Harrach (v říjnu 1667) i jeho nástupce Jan Vilém hrabě Libštejnský z Kolowrat, jmenoval císař Leopold I. dne 10. 6. 1668 novým arcibiskupem hradeckého biskupa Matouše Ferdinanda Sobka z Bilenberka.

Zpracoval: js. - pokračování

SUMMERJOB 2013: KDE PRÁCE DOSTÁVÁ NOVÝ ROZMĚR ...

Oprava kamenného mostku, podlahy na faře nebo hřbitovní zdi, ale také práce v několika domácnostech - i takové ovoce přinesl SummerJob 2013, který se letos poprvé uskutečnil na Broumovsku. Více než 120 mladých lidí ze všech koutů České republiky se zúčastnilo této dobrovolnické brigády, která se uskutečnila od 28. června do 4. července v pěti obcích v okolí Broumova.

SummerJob počtvrté: Stejná myšlenka, nové místo

Každý den ráno se účastníci SummerJobu rozdělili přibližně do pětadvaceti skupin, v nichž se rozjížděli za prací do okolních obcí. Celkem pomáhali asi na 61 pracovních místech. Nechybělo například štípání dříví a vymalování pokojů v domácnostech seniorů nebo práce na stavbách či na poli. Každý večer pak mladí lidé zvali místní obyvatele na společné kulturní a společenské akce, například na koncerty skupin Traband a Seiftiů, promítání filmu Božské děti nebo na přednášku historika umění jezuity Miroslava Herolda o broumovských barokních kostelích.

Jak řekl jeden z organizátorů Lukáš Bajer: „Znovu jsme mohli na vlastní kůži zažít to, že práce vytváří dobrou atmosféru a sblíží lidi, kteří se vidí třeba i poprvé v životě. Díky tomu byli často nejvíce obdarováni samotní mladí lidé, kteří pomáhali v konkrétních domácnostech. Právě oboustranné obdarování a mezilidské setkávání je tím, proč SummerJob láká každý rok stále více mladých lidí ze všech koutů naší republiky.“ Podle martínkovického starosty Jaromíra Jirky byla práce i samotná přítomnost mládeže v obci velmi pozitivní. „Doufám, že se u nás SummerJob uskuteční i příští rok. Budete tu vždy vítáni,“ řekl během pozdravu po závěrečné mši účastníkům SummerJobu.

„Na SummerJobu jsem byla poprvé a velmi mě oslovilo spojení konkrétní pomoci lidem, skvělá parta mladých lidí a také duchovní podtext celé akce,“ řekla jedna z účastnic Barbora Blíšová z Přerova.

SummerJob pořádají mladí z Hnutí fokoláre a jejich přátelé. Této dobrovolnické brigády se mohou zúčastnit mladí lidé od 18 let, kteří mají chuť se společně podílet na tomto díle. Jelikož se jedná o křesťanské společenství, má celá akce také svůj duchovní rozměr, který je primárně určen pro účastníky SummerJobu. Nechybí společná ranní a večerní modlitba, celodenní možnost adorace v kostele a také každodenní mše svatá. Aktivitu mladých lidí z Hnutí fokoláre zaštitil a podpořil královéhradecký biskup Jan Vokál, který účastníky v místě dění navštívil v sobotu 29. června.

Vojtěch Jurásek

Mini statistika:

Počet účastníků: 123

Počet snědených chlebů: 140

Počet míst, na kterých jsme pomohli: 61

Počet hodin, které jsme dohromady odpracovali: 2 476

Počet kilometrů, které jsme během akce na Broumovsku projezdili: cca 4 200

Počet lidí zapojených do příprav: 30

Počet přípravných cest na Broumovsko před akcí: 6

Přibližná výše rozpočtu celé akce: cca 160000 Kč

Jde především o vztahy

Několik otázek pro Vojtěcha Juráška a Lukáše Bajera, hlavní organizátory SummerJobu.

Měli jste spolu na starosti přípravný tým celé akce. Jak dlouho se SummerJob letos připravoval a bylo na přípravách nejnáročnější?

V: „Celá akce se připravovala asi sedm měsíců a jednou z nejnáročnějších věcí, kterou bylo třeba udělat hned na počátku, bylo zvolit místo, kde se letošní ročník měl uskutečnit. Neméně obtížné bylo také sehnat dostatek peněz na uspořádání celé akce.“

L: „Letos jsme totiž neměli k dispozici finanční prostředky z Evropské unie, a proto jsme žádali o podporu firmy i naše známé. Díky mnoha konkrétním darům se nakonec podařilo získat dostatek peněz a akce mohla proběhnout. Chceme ještě jednou poděkovat všem, kdo na letošní SummerJob přispěli nebo ho podpořili svými modlitbami či konkrétní pomocí.“

Jak se vám pracovalo v „šéfovském“ tandemu?

V: „Pro mě osobně byla spolupráce s Lukášem velkým darem. Už jen proto, že jsme všechny věci mohli rozhodovat společně. Zároveň byla práce v tandemu i velkou výzvou ke ztrácení vlastních představ a naslouchání tomu druhému.“

L: „Organizovat akce pro mladé mě baví už dlouho a s Vojtou to nebyla jenom práce, ale i velká legrace. A vůbec při tom nevadilo, že jsme se museli často domlouvat jen na dálku.“

Čtvrtý ročník akce skončil úspěšně. Co bude se SummerJobem příští rok?

L: „Během jarních příprav jsme se několikrát sešli se starosty obcí na Broumovsku. Všichni jsme měli respekt z příchodu do nové oblasti, ale to, jak pěkně nás místní obyvatelé přijali, nás mile překvapilo už od samého začátku. Již během akce se nás jednotliví starostové ptali, jestli se na Broumovsko vrátíme i příští rok.“

V: „Vnímáme, že jsme v tom kraji zanechali rozdělanou práci, ke které se chceme vrátit. Nejde pouze o manuální činnost, ale především o vztahy s místními lidmi a poselství, které jim chceme svojí přítomností předat. Dá-li Pán Bůh, příští rok se na Broumovsko se SummerJobem opět vrátíme.“

Za odpovědi děkuje Václav Kašpar

Práce, služba, úsměvy a radost

Ohlasy některých účastníků:

Myslím, že nadsmrti, když se řekne SummerJob, tak si okamžitě vzpomenu na spoustu mladých lidí, kteří mají na tváři úsměv a snaží se ho rozdávat i při práci, kterou by třeba doma nikdy nedělali. Děkuji za to, že jsem skrze SummerJob poznala nové lidi, že jsem viděla ochotu mladých lidí, kteří - alespoň podle mého názoru - byli na SummerJobu opravdu šťastní. Tímto bych chtěla také vše poděkovat všem organizátorům, bez kterých by SummerJob vůbec nemohl být. Díky!

(Lucie Hanáková - Ostrožská Nová Ves)

Jak už to tak se mnou často bývá, rozhodování, zda se vydat na SummerJob či nikoliv, mě stálo mnoho času, energie a úsilí. Když jsem v sobě po několika týdnech umlčel výmluvy typu, že nemám moc dovolené, že doma je také spousta práce nebo že bych mohl jet jinam, a rozhodl se, že na letošní SummerJob pojedu, věděl jsem, že je to Boží vůle. Na místě šlo jen o to, pustit se do práce opravdu naplno a ze srdce, a ne pouze na půl plynu. Dva dny jsem pracoval u obyvatel Martínkovic a dva dny jsem pomáhal opravovat místní kostel a faru. Celou akci hodnotím jako velice povedenou, a to ve všech směrech. Zůstal po nás kus odvedené práce, která udělala radost jak nám, tak místním lidem. Ve mně osobně pak zanechala akce i velké duchovní poklady a také přinesla nová přátelství a upevnila ty stávající – nikde totiž nepozná člověk druhého tak dobře, jako při společné práci.

(Petr Čermák – Tišnov)

AHOJ DĚTI!

Z Lukášova evangelia jistě dobře známe příběh o milosrdném Samaritánovi (Lk, 30-37). Jak sestupoval jeden člověk z Jeruzaléma do Jericha, na cestě ho však chytily lupiči, okradli ho, zbili a nechali ležet polomrtvého. Náhodou šel tou cestou kněz, ale vyhnul se mu. Poté procházel stejnou cestou jeden levita, ale ani ten nebohému člověku nepomohl. Třetí šel kolem Samaritán – ten, když ho uviděl, velmi ho litoval, ošetřil mu rány, ovázal je, naložil ubožáka na svého mezka, odvezl do hostince a staral se tam o něj. Pak ještě zaplatil hostinskému, aby se o zraněného staral i nadále, že mu při zpáteční cestě vše doplatí.

Tento příběh vypráví Ježíš mezi zákoníky, když vysvětluje, kdo je můj bližní. Na konci příběhu staví otázku, který ze tří mužů se zachoval vůči raněnému jako bližní. Zazní odpověď: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ Tak máme jednat všichni, k tomu nás Pán Ježíš vybízí. V příběhu bychom určitě předpokládali, že kolemjdoucí budou reagovat jinak. Ale Samaritán, od kterého by to bylo možné nejméně očekávat, jediný pomohl.

Tato malá ukázka lidského milosrdenství je jen nepatrnou kapkou ve srovnání s mořem milosrdenství, kterým nás všechny zahrnuje náš nebeský Otec. Stále nás miluje, stále nám odpouští, stále znovu a znovu nabízí milost. Zvláště to zakoušíme při každé svátosti smíření.

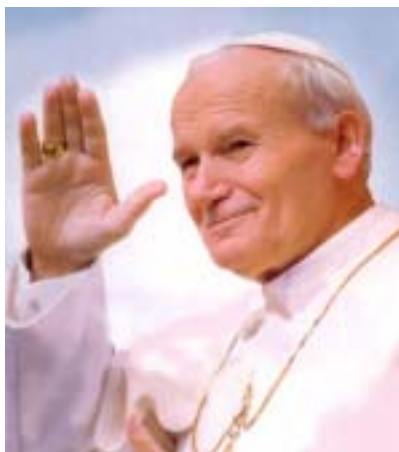
A my si o tom dnes povídáme právě proto, že dnešní neděle kromě toho, že je první po Velikonocích a v naší farnosti se navíc slaví pouť, je Svátkem Božího milosrdenství. Tento svátek ustanovil papež Jan Pavel II. v den svatořečení polské řeholnice Faustyny Kowalské – 30. dubna 2000.

Dnešní obrázky znázorňují to, o čem jsme si vyprávěli v úvodu. Hledejte v nich 10 rozdílů a můžete si je také vybarvit.

(Otazníček)

Pro starší:

Neděle 27. dubna 2014 se ozdobí ještě jednou nádhernou událostí. Budou totiž svatořečeni hned dva papežové: Jan XXIII. a Jan Pavel II. Krásný článek o nich přináší časopis „pro kluky u oltáře“ Tarsicius. Protože ne všichni mají možnost si ho přečíst a vyprávění o životě obou papežů jsou velmi pěkně napsaná, dovoluji vám alespoň část přiblížit. Týká se Jana Pavla II. – mimořádné osobnosti, kterou si možná vy starší pamatujete. Jan Pavel II. se totiž, jak prohlásil profesor Buzzonetti, „vrátil do Otcova domu“ v sobotu 2. dubna 2005, v předvečer slavnosti Božího milosrdenství.

A teď už slíbený text:

Jan Pavel II., vlastním jménem Karol Józef Wojtyła, se narodil ve Wadovicích v Polsku 18. května 1920. Jeho dětství bylo dost těžké, neboť mu brzo zemřela maminka, starší bratr a v roce 1941 i tatínek, takže od svých 21 let byl sirotek. Během 2. světové války tajně vstoupil do semináře a na slavnost Všech svatých roku 1946 byl vysvěcen na kněze. Krátce na to byl vyslán do Říma na doplnění studia, odkud se vrátil, aby také vyučoval etiku na univerzitě. Byl znám svým osobním přístupem ke svým studentům, se kterými podnikal i různé výlety.

V roce 1958 (tedy v tomtéž roce, kdy se stal papežem Jan XXIII.) byl jmenován pomocným biskupem v Krakově. Tedy již jako biskup se zúčastnil 2. vatikánského koncilu, na kterém aktivně vystupoval. Na konci roku 1963 byl jmenován krakovským arcibiskupem a v roce 1967 ho papež Pavel VI. jmenoval kardinálem (nebylo mu ještě ani 50 roků).

Jako krakovský arcibiskup velice pevně vystupoval proti komunistickému režimu a hájil práva církve na svobodu vyznání. Stojí za připomenutí, že i přes výslovný zákaz promluvil nad rakví litoměřického biskupa – kardinála Štěpána Trochty, kde jej nazval mučedníkem. Po nečekaném úmrtí Jana Pavla I. byl pak v říjnu roku 1978 zvolen papežem, a to jako první papež neitalského původu po více než čtyřech stoletích.

Pro celý svět to bylo ohromným překvapením, pro křesťany komunistických zemí tzv. východního bloku ohromnou posilou a povzbuzením. To se také zřejmě stalo příčinou pokusu o jeho odstranění, kdy na něj byl 13. května 1981 spáchán atentát. Svou záchranu pak připočítal mateřské ochraně Panny Marie a na tuto památku onu kulku, jež ho zranila, nechal vsadit do korunky sochy Panny Marie ve Fatimě.

My v České republice jsme měli ten dar, že nás třikrát navštívil. Jako papež pak pozdvihl k účtě oltáře několik našich velkých světců a světic: sv. Anežku Českou, sv. Zdislavu z Lemberka, sv. Jana Sarkandra, bl. M. Antonína Kratochvílovou, bl. Restitutu Kafkovou, bl. Metoděje Dominika Trčku a bl. Karla I. Habsburského. Starší z vás si jistě vzpomenou, jak celý svět sledoval jeho odchod na věčnost a jak moc to všechny zasáhlo. S o to větší radostí byla přijata zpráva, že beatifikační proces začne v podstatě hned a v roce 2011 se konalo blahořečení na neděli Božího milosrdenství.

Společná kanonizace Jana XXIII. a Jana Pavla II. ukazuje na krásu církve v její rozmanitosti a jednotě. Svatost však není jen pro papeže, k té jsme pozváni opravdu všichni.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Doplnění věty: Až na KŘÍŽ šel Pán Ježíš Z LÁSKY K NÁM.

Řešení osmisměrky: Domnívá-li se kdo, že je ZBOŽNÝ A PŘITOM NEDRŽÍ NA UZDĚ SVŮJ JAZYK, KLAME TÍM SÁM SEBE A JEHO ZBOŽNOST JE MARNÁ.

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Květen 2014			
Ne 4. 5.	3. neděle velikonoční	7.30	Hejlovi 232
		16.00	Marešovi 409
Ne 11. 5.	4. neděle velikonoční	7.30	Pecháčkovi 53
		16.00	Klekarovi 292
Ne 18. 5.	5. neděle velikonoční	7.30	Marešovi 271
		16.00	Židkovi 65
Ne 25. 5.	6. neděle velikonoční	7.30	Moravcovi 267
		16.00	Macháčkovi 242

Červen 2014			
Ne 1. 6.	7. neděle velikonoční	7.30	Macháčkovi 55
		16.00	Jansovi ml 7
Ne 8. 6.	Slavnost Seslání Ducha Svatého	7.30	Macháčkovi 411
		16.00	Macháčkovi 242
Ne 15. 6.	Slavnost Nejsvětější Trojice	7.30	Řehákovi 283
		16.00	Severinovi 342
Ne 22. 6.	12. neděle v mezidobí	7.30	Filipovi 67
		16.00	Málkovi 180
Ne 29. 6.	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů	7.30	Vašíčkovi 349
		16.00	Macháčkovi ml. 180 HČ

Křesťansky jsme se rozloučili:

ve Verměřovicích 28. 3. 2014 s paní Jiřinou Vágnerovou z Verměřovic
v Dolní Čermné 3. 4. 2014 s paní Annou Mačátovou z Horní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

Od první neděle v květnu 4. 5. 2014 budou nedělní bohoslužby v naší farnosti:

v 7.30 h.- ve farním kostele Dolní Čermné

v 9.00 h. - ve filiálním kostele Verměřovice / Petrovice

v 10.30 h. - ve farním kostele Dolní Čermné 1×14 dní ve školním roce - zaměřená pro děti

v 16.00 h. - v poutním kostele na Mariánské Hoře

Každou neděli odpoledne na Mariánské Hoře se budeme modlit od 15.30 h. modlitbu svatého růžence.

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

V měsíci květnu budou probíhat májové pobožnosti v kostele v Dolní Čermné po každé mši svaté. V neděli odpoledne bude májová pobožnost po odpolední mši svaté na Mariánské Hoře.

AUTOBUS NA MARIÁNSKOU HORU:

Autobus na nedělní odpolední mši svatou na Mariánské Hoře v letošní poutní sezóně pojedje v těchto termínech:

22. 6. 2014 (Slavnost Božího Těla), 27. 7. (17. v mezidobí), 17. 8. (20. v mezidobí) a 7. 9. (pout' na M. Hoře).

Milé děti, děvčata a chlapi, milí rodiče!

Po dvou letech jsme opět pozváni do Hradce Králové na Diecézní setkání dětí. Setkání je zaměřeno k 350. výročí založení královéhradecké diecéze. Během celého dne je připraven zajímavý program pro školní děti, který bude zakončen mší svatou. Dozvíme se něco z historie diecéze a podíváme se i do některých částí budovy biskupství.

Využijte tuto příležitost a udělejte si na sobotu 17. května 2014 čas a společně můžeme prožít hezké chvíle.

U menších dětí uvítáme doprovod rodičů. Pojedeme společně autobusem a přihlásit se můžete na připravené archy papíru v kostele v Dolní Čermné, ve Verměřovicích a v Petrovicích (nejpozději v neděli 11. 5.).

Program celého dne bude upřesněn v Poutníku 11. 5. 2014.

otec Josef

ÚKOL PRO DĚTI:

Úkol na mši svatou v neděli 11. 5. 2014 v 10:30 hodin v kostele v Dolní Čermné.

Napiš, nakresli:

Kdo řekl: „Požehnan bud' Bůh Šadrakův, Měšakův a Abednegův, který poslal svého anděla a vysvobodil své služebníky, kteří na něj spoléhali ...?“ (Da 3,28)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

2. neděle velikonoční

27. dubna 2014

18. a 19. týden / 2014

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 28. dubna	po 2. neděli velikonoční	Upozorňujeme, že v pondělí 28. 4., v úterý 29. 4. a v středu 30. 4. 2014 nebudou mše svaté.	
úterý 29. dubna	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve		
středa 30. dubna	po 2. neděli velikonoční		
čtvrtek 1. května	Sv. Josefa, Dělníka	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
		19:00	mše sv. ve Verměřovicích - na poděkování za 25 let společného života s prosbou o další pomoc a ochranu
pátek 2. května	Sv. Atanáše, biskupa a učitele církve První pátek v měsíci	17:00	výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné
		17:00	příležitost ke svátosti smíření v Dolní Čermné
		19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Jana Appla, jeho rodiče a bratry
sobota 3. května	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování Pánu Bohu s prosbou o požehnání do dalších let
		16:30	mše sv. v Petrovicích - za Marii Krátkou a manžela
NEDĚLE 4. května	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Holečkovu a rodinu Hynkovu
		9:00	mše sv. ve Verměřovicích - za Jana a Věru Macháčkovy a duše v očistci
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře - na dobrý úmysl
pondělí 5. května - po 3. neděli velikonoční Začíná týden modliteb za nová kněžská a řeholní povolání.			
úterý 6. května	sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Jaroslava a Annu Junkovy a rodinu Hrabáčkovu
středa 7. května	po 3. neděli velikonoční	17:00	zkouška – dětská schola
		19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
čtvrtek 8. května	Panny Marie, Prostřednice všech milostí	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - na úmysl dárce
pátek 9. května	po 3. neděli velikonoční	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Růženu Šimkovou, manžela a zetě
		20:00	příprava na biřmování
sobota 10. května	po 3. neděli velikonoční	16:30	mše sv. ve Verměřovicích - za Josefa Maříka
NEDĚLE 11. května	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ Neděle Dobrého Pastýře	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za rodiče Majtanovy, dceru a celou rodinu
		9:00	Dnes poutní slavnost v kostele sv. Františka Xav. v Petrovicích
		10:30	mše sv. v Petrovicích - za rodinu Krátkých
	Sbírka je určena na bohoslovce a seminář.	10:30	mše sv. v Dolní Čermné - zaměřená pro děti
			- za Jaroslava Bednáře a rodinu Lenochovu
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře - na dobrý úmysl

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Dolní Čermná	Pátek 2. 5.	17:00 - 18:55 h.	P. Josef Roušar
	ostatní dny	30 minut přede mší svatou	
	Neděle	7:00 – 7:55 h.	
Mariánská Hora	Neděle	15:30 - 15:55 h.	

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ:

V pátek 2. 5. a v pátek 9. 5. 2014 v Dolní Čermné a v Petrovicích. Ve středu 7. 5. 2014 ve Verměřovicích.

Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **18. května 2014**, Poutník vyjde **1. června 2014**

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.